

Dale Davis

Voor eeuwig verbonden met Amy

Dale Davis speelt met Paul Young en Emily Sandé en stond ooit met Tina Turner op de Bühne. Toch is er één naam die onlosmakelijk met hem verbonden zal blijven en dat is Amy Winehouse. Dale maakte haar opkomst en ondergang mee als bassist en later als musical director.

Het idee was om Dale in Victorie in Alkmaar te spreken. Door omstandigheden liep dit mis. Als bassist weet je wel wat improviseren is, dus een week later togen we daarom naar een hotel in Zaandam om alsnog uitgebreid met Dale Davis te praten over Paul Young, Fatboy Slim, Höfner, Amy Winehouse, maar allereerst zijn muzikale carrière.

'Mijn vader speelde gitaar en toen ik acht was vroeg ik hem er wat over. Ik was als kind astmatisch, maar als ik gitaar speelde had ik minder last van ademhalingsproblemen. Of het er mee te maken had? "Muziek heelt", zegt men, haha. Mijn vader leerde me de basisakkoorden en hij kocht elke week twee singles voor me, die ik dan op gehoor naspeelde.' De liefde voor de bas ontstond na een concert. 'Toen ik jong was, zag ik een optreden van Donovan in Reading. Mijn moeder was fan en we gingen samen heen. Danny Thompson speelde contrabas en hij viel enorm op. Het grote instrument, de sound... Het optreden werd later op tv uitgezonden en ik heb het toen op cassette opgenomen. Ik zou Danny

graag eens ontmoeten om hem te bedanken voor wat hij veroorzaakt heeft!'

Dat is het mooie aan mijn vak: ik kan mensen als jou ontmoeten en bedanken!

'Haha, dank je! Mijn moeder was sowieso belangrijk. Ze hield van ruige muziek, dus ik groeide op met Jimi Hendrix, The Who en The Small Faces. Hendrix was een invloed op gitaar en John Entwistle van The Who wat betreft bas. The Beatles vond ze maar een softe boyband, haha! Ik denk dat dat te Brits was voor ons buitenlanders. In het midden van de jaren zeventig vond ik mijn eigen helden. De punk kwam op en ik luisterde veel radio. Ik vond Bruce Foxtan van The Jam geweldig en later leerde ik via een vriend Weather Report kennen. Daarna volgden Rush met Geddy Lee, Mick Karn van Japan, Percy Jones van Brand X en natuurlijk Pino Palladino. Het was de tijd van de fretloze bas en ik sloopte de frets uit mijn Guild B301.'

En hoe kwam je in de soul terecht?

'Op mijn twintigste verhuisde ik naar Londen. De dance-explosie vond net plaats en ik vond ►

dat geweldig. De dj's en rappers sampleden veel bas en drums van oude soulplaten en we waren dus allemaal into James Jamerson van Motown en Duck Dunn van Stax. Ik vergelijk me soms met Duck, want hij speelt nooit moeilijk, maar altijd in dienst van de song. Ik leerde in die tijd Norman Cook kennen, die zich later Fatboy Slim ging noemen. Hij speelde in Beats International en later Freak Power. Norman en ik hadden dezelfde smaak en via hem kreeg ik mijn doorbraak. Ik speelde drie jaar met hem. Tijdens The Night Of The Proms in Antwerpen speelde ik met onder meer Paul Young. Een week later belde hij me met de vraag of ik met hem wilde touren. We hebben lang samengewerkt en via Paul kwam ik onder meer bij Tina Turner terecht. Het was eigenlijk een rollercoaster-ride, hoewel het werk in 1999 wat opdroogde.' En toen kwam Amy...

'Ik begon bij Amy toen ze nog heel jong was: 18 of 19. Het was de eerste klus nadat ik getrouwd was en het werd meteen een lange klus. Ik deed tussendoor wel andere dingen, bijvoorbeeld met Mark Ronson, maar het was vooral Amy. De auditie was ik trouwens in eerste instantie niet eens doorgekomen. Ze kozen voor Steve Walters, bekend van George Michael. Gelukkig bleek hij het toch te druk te hebben, dus toen werd ik alsnog gebeld. Dat was meteen een goede les: iets hoeft niet meteen te werken. Vanaf dat moment was het non-stop Amy.'

Herkende je haar talent meteen?

'Het eerste wat ik zag was dat ze zeer lief was. Ze was erg jong, op dat moment het enige meisje op tour, maar ze had veel humor. Als er problemen waren, kon ze eerst goed observeren, om het vervolgens met een grap op te lossen. Een erg slim meisje. Na een week merkte ik hoe goed ze was en bij de derde gig was ik om. Ik zag echter ook dat ik op haar moest passen. Ze had talent dat gekoesterd moest worden, maar ze was ook jong en ik probeerde een grote broer voor haar te zijn. Aan het einde was ik als musical director verantwoordelijk voor de band.'

Kon je je stempel drukken op de muziek?

'De structuur was er, maar Amy zong elke avond wat anders. Soms hoorde je dat ze ergens naar toe wilde binnen een nummer en de vierde avond was er dan opeens een gedeelte van een song op een mooie manier veranderd. Ik moest dus altijd mee, wat een uitdaging was. Amy zong zoveel, dat ik besloot niet te druk te spelen. Mensen willen de

'Sommige mensen zijn voorbestemd om kort maar heftig te branden'

nummers horen zoals ze die van het album kennen, dus sommige partijen laat je hetzelfde. Toch speelde ik elke avond wel een beetje anders, afhankelijk van de stemming en van hoe Amy zong. Hoe meer ik me inhield, hoe beter Amy zong. Het mooie was dat je muzikaal alles kon doen en ze zong er meteen overheen. Ze had zoveel controle over haar stem. Er was een periode dat we alles iets sneller speelden en dan ging ze er juist meer inhangen en dan zong ze anders. Ritmisch en melodieus was ze erg sterk.'

Beter dan ooit

Dale gaat langzamer en voorzigtiger spreken als ik over het einde begin, wat startte toen Amy met de notoire druggebruiker Blake Fielder-Civil trouwde.

Ik ging twee keer naar een optreden van Amy Winehouse: op Pinkpop en tijdens North Sea Jazz en beide keren kwam ze niet opdagen. Dat moet moeilijk zijn voor een band?

'North Sea jazz was het begin van het einde. Toen ze trouwde werd alles problematisch. Het was inderdaad moeilijk. Als band stonden we altijd klaar. Zonde. Daarvoor was ze consistent briljant. Het zingen bleef goed, soms beter dan ooit, maar haar leven werd de laatste drie, vier jaar zo moeilijk. Natuurlijk hebben haar eetproblemen haar grotendeels kapotgemaakt, zeker de laatste jaren. Maar ze gaf nog steeds zo veel. Het leek allemaal heel makkelijk op het podium, maar ze durfde, ze nam risico en dat kan uitlopen op een natuurlijke burn-out.'

Keith Moon van The Who overleed aan een overdosis pillen die hij slikte om zijn alcoholgebruik onder controle te houden. Toch denk ik dat hij überhaupt niet oud was geworden. Hij was hoe dan ook vroeg doodgegaan, of het nu aan drugs was of door een auto-ongeluk. Misschien was Amy ook zo?

'Daar ben ik het mee eens. Sommige mensen zijn voorbestemd om kort maar heftig te branden. Het is droevig dat ze er niet meer is, maar ze heeft een enorme impact gehad. Ze zal altijd de eerste ster zijn waarmee dit millennium is begonnen. En misschien heeft haar overlijden er wel voor gezorgd dat er niet nog

meer ellende over haar heen kwam. Door de film Amy weten we gelukkig allemaal wat meer over haar leven.'

Ik ben niet erg te spreken over de film Amy. Het gaat mij iets te veel over haar problemen en niet genoeg over haar talent.

'Dat mag je vinden. Helaas wordt ellende in deze wereld vaak wat geromantiseerd. Geen Oasisdocumentaire zonder de gevechten. Ik denk dat de filmmakers het goed gedaan hebben.'

Je speelt nu bas in tributeband Forever Amy. Leuk, maar misschien ook moeilijk?

'Toen ik gevraagd werd, was ik aanvankelijk niet zo enthousiast, maar al snel bleek het een mooi eerbetoon te zijn. We spelen met ex-leden van Amy's band, dus we hebben alles samen doorgemaakt. De organisatoren hebben het mooi opgezet. Het is fijn om te doen, het is fijn om herinneringen op te halen en de songs te spelen, maar ik wil niet alleen dit doen. Ik wil niet in de nalatenschap van Amy blijven hangen en dat bedoel ik met alle respect naar haar. Je moet doorgaan en daarom ben ik blij dat ik nu ook met Emilie Sandé en weer met Paul Young speel.'

Zelfs als je alleen maar 'de bassist van Amy Winehouse' zou zijn, dan is dat toch iets waar je enorm trots op kan zijn.

'Inderdaad. Het blijft voor altijd een deel van mijn leven.'

Heb je nog dromen voor de toekomst?

'Toen ik jong was had ik dromen. Een ervan was om te kunnen leven van de muziek. Dat kan ik nu. Ik werk constant. Ik treed op of ik maak thuis muziek in opdracht voor bijvoorbeeld documentaires. Ik ben altijd bezig. Als het druk is werk ik extra hard om in de rustige periodes wat achter de hand te hebben. Succes betekent voor mij dat ik op deze manier door kan blijven gaan. Veel mensen dromen ervan om te leven van muziek en ik kan dat. Ik zal nooit de spijt hoeven voelen dat ik mijn droom niet heb nagejaagd. Ik heb de stap gezet.' ■

Op De Bassist+ lees je alles over de spullen van Dale Davis.